

דברים קטנים

אף ספריבישול עברי אחר לא ראה אור בחורש האחרון... העולם שותק.

בקה לונדון כרינוגופיסנטר, עוגה עולה שיבעה-שמונה שקלים (יותר מארבעה דולר), ומילקשייק אותו דבר. הפראירים לא מתים. להיפך, הם מתרבים כל הזמן.

מה הייתם עושים לנבלה/נבלות, שהפיצו את הסיפור כי מצאו את החייל אילן סערון, וגם הוסיפו פרטים מאוד עסיסיים על אופן המצאתו? אני יודעת בדיוק מה הייתי עושה לנבלה/נבלות, אבל אסור לכתוב את זה בעיי תון.

ידיד (כחיים לא ראיתי אותו), יחיאל ספי"רא, הסביר לי שזה לא לגמרי נכון שישראל דוגלת במדיניות של גירוש. "תראי איזה מא"מצים הם עשו כדי בדיק מה הייתי עושה לא תהיה גרושה."

ככה אמר לי ספרא. ואם מותר בדיחות על יהודים אז מותר גם בדיחות על ערבים. שיווי זיון.

קרח אחר אמר לי לכתוב, ליריעת שאר הקרחים והמתקרחים, ששמפו פריניין. עלה ארצה מארצות-הברית, וממש מעכשיו אפשר לקנות אותו פה, ולהפסיק לבקש טובות מכל מיני דיילים ודיילות. (הוא, כנראה, יודע על מה הוא מדבר, הקרח).

האם זה עוזר? לפי הקרח הגרונן, זה עוזר בצדדים ולא כליכך באמצע, אבל קרח אחר זו כטח לא דוגמה מספיקה.

טיול טרום-חול, בארץ

לילדים מדי פעם שתפוחים, למשל, גרלים על העצים, ולא בתוך קופסות פלסטיק, כי לאנשים עובדים מגיעה חופשה קצרה פה ושם, אפילו לפי תנאי אמנת ז'נבה (זה כשביל העורך שלי)... כי קיבוץ יראון מפרסם ברבים שיש לו חדרים ימים להשכרה.

אז נסענו. בכביש-החוף ואחריכך בווארי מילק עד יוקנעם ומיוקני עם, בכביש החדש, עד צומת גולני, ומשם בכביש עכרצפת, דרך מירון, דרך ברעם, סאסא ו... שעתיים וחצי ואנחנו ביראון.

עוד לפני שקיבלנו את החדרים שלנו, התפזרו הילדים. הגדול הלך לחפש — וגם מצא — אולם-כדורסל, ושם הוא שהה במשך רוב זמן שהותנו בקיבוץ, להוציא גיחות קצרות לחדרה-אוכל.

הבן הקטן, לעומת זאת, מצא חבר בערך 10 דקות לאחר הגיענו, ושניהם נעלמו להם, וכל שלוש שעות הייתי רק עוברת בקיבוץ כדי לראות שהם עוד ישנם (זכר לאופי העירוני שלי).

ביראון מקבלים חדר יפה עם מיקלחת, מיטבחון קטן וסל ענק של תפוחי-עץ, וגם ארוחת-בוקר כ־35 שקלים לבן-אדם גדול וחצי מזה לבן-אדם קטן, בגיל, לא בגובה.

כשביל הכסף הזה מותר להשתמש בכל מה שהקיבוץ מציע לחבריו, כלומר חדרה-אוכל הקיבוצי, סרטים, הרצאות, מיגרשי-מישחקים ליל-דים, אולמות-ספורט, ביקורים בפנינת החי הנהדרת, ואפילו דיג באגם המלאכותי שהקימו באמצע הקיבוץ וגם מילאו אותו בדרגים. הדרגים שדרגת הם שלך, ותמורת סכום סימלי אתה יכול לשכור ציוד גריל ולצלול את הדרגים ליד החדר שלך — למיקרה שחופשה בלי מגנל זה לא הסיגנון שלך.

מה עוד יש שם? הדרכה לטיול עצמי בסביבה, שהיא באמת מרהיבה ביופיה ומוערון לאורחים, הכולל כורסות וטלוויזיה ובר קטן עם קפה ועוגה, ורותי וורדה שמגישות אתם בחיך רחב.

כן, יש גם רכיבה על סוסים, מספרה וטיפול קוסמטי ואפילו פאב וחנונת מוכרת את תוצרת הגליל. וכמובן נוף ועוד נוף ועוד נוף ומזג-אוויר ששיכנע אותנו להזמין מקום לחורש אוגוסט המגיעיל של תל-אביב.

עכשיו כבר מותר לי לנסוע לחו"ל?

לפני כל ביקור שלי בחו"ל, אני נוסעת לטייל כמה ימים במרחבי ישראל, כדי שחם וחלילה לא אפגוש, למשל ביוגוסלביה, איזה שמוק ישראלי שיגיד לי "סנונית, באילת כבר היית?" או "שוויצריה, בקיבוץ יראון כבר היית?"

מעגן סירות באגם המלאכותי בקיבוץ יראון
כל השרותים שמקבלים חברי המשק

אז אני דווקא הייתי בקיבוץ יראון, שבגליל המערבי בסוף-השבעה שעבר. למה?
כי יפה מאוד בגליל בתקופה זאת של השנה, כי צריד להראות

מחליף צורה מעץ

כסא מתקפל ההופך לסולם
שני מצבים, שלושה שימושים

למרות שאנחנו כבר בקטע אחר, אני עדיין ביראון. יש להם שם נגריה, שמייצרת פטנטים ואני, כידוע, על פטנטים ממליצה תמיד. זה לא נהרר, הסולם הזה, שהופך לכסא ולהיפך? או הכסא-תינוק, שהופך לכסא ושול-חן לילד? כן, הם מוכרים את זה גם בערים הגדולות. כעקם. כמשביר לצרכן... לא יר-דעת איפה עוד, אבל שווה לחפש.

להיראות.

כן, אמא ואבא, אני בהריון, אני יודעת כמה קיוויתם להיות סבתא וסבא, ואני יודעת שתקבלו בברכה את התינוק, ותתנו לו אותה אהבה, מסי-רות, רכות ודאגה, כמו שנתתם לי כשהייתי ילדה קטנה. הסיבה לכך שדחינו את הנישואין היא מפני שהחבר שלי עבר בדיקת-דם, שגילתה בדמו זיהום, ואני חטפתי זאת ממנו. מזה אפשר להיפטר בקלות בעזרת הפניצילין שאני לוקחת כל יום.

אני יודעת שתקבלו אותו בזרועות פ"תוחות כבן-מישפחה, אפילו שהוא כזה לא כל-כך "מחונך" ומוצאו מגוזע ודת אחרים מאשר שלנו, אך אני יודעת שמידת הסובלנות הקיימת בכס תגרום לכך שלא יטריד אותכם שבע עורו שונה קצת משלנו. אני בטוחה שתאהבו אותו כמו שאני אוהבת אותו. גם הרקע המישפחתי שלו טוב. סיפרו לי שאביו היה לוחם נועז בכפר האפריקאי שממנו בא. עכשיו, אחרי שעידכנת אתכם ב"מה שקרה לי, אני רוצה לספר לכם שלא היתה שריפה בחדרי, ולא סבלתי מחת"כים ושריטות, לא הייתי בבית-חולים ואינני בהריון, אין לי מחלת-מיון ואין בחור, "כזה" בחיי.

מה שכן הוא שקיבלתי 4 בהיסטוריה ו-5 במתמטיקה, ואני מבקשת שתראו את הציונים האלה במימדים הנכונים.

בתכם האוהבת

חינוך

לפני שבועיים פירסמתי במדור זה תיזכור רת מילד להוריו, שנשלחה אלי מארצות-הבי-רית. בדואר חוזר קיבלתי מיכתב נחמד מאוד, מאת הקורא שימחה שרון, שהוא מורה ומחנך ביוקנעם.

שרון מספר לי שיש עוד קטעים, שעוזרים ליחסי הורים-ילדים, ושאותם נהוג לקרוא לי-פני התלמידים, בשיעור המתוך, ולפני ההו-רים כאסיפות-הורים. המורה שרון אף טרח ושלח לי שני קטעים כאלה.

הנה אחד מהקטעים, אשר לפי דעתי הוא חשוב יותר מאלף הסברים, ומועיל יותר מא-לף התנצלויות.

תקראו בעצמכם:

אמא ואבא יקרים

כבר שלושה חודשים מאז עזבתי את הבית ואת בית-הספר, אני מצטערת מאוד על חוסר-ההתחשבות כשלא כת-בתי, אך אני אעדכן אתכם עד לרגע זה. לפני שתמשיכו לקרוא, בבקשה שבו, אל תמשיכו לקרוא את דברי, אלא אם כן אתם יושבים - בסדר?

ובכן, כעת אני במצב סביר בהחלט, החתכים, השריטות והמכות שחטפתי כתוצאה מקפיצתי מחלון חדרי, כאשר פרצה בו אש. זמן קצר לאחר שהגעתי לכאן, כמעט נרפאו.

הייתי בבית-חולים רק שבועיים, וכעת הראיה שלי בסדר, וכאב-הראש פוקדים אותי לעיתים רחוקות, אולי פעם אחת ביום בקושי. למזלי ראה את האש בחדרי ואת קפיצתי מהחלון בחור, העובד בתחנת-דלק סמוכה, והוא קרא למכבי-האש ולאמבולנס.

הוא ביקר אותי בבית החולים, ומאחר ולא היה לי היכן להתגורר, כי חדרי נשרף, הוא היה די אדיב כדי להציע לי מגורים בדירתו. זה למעשה בסך-הכל חדר פשוט, והוא בחור נחמד, והתאהבנו... ואפילו הכננו להתחתן, לא קבענו את התאריך המדוייק, רק רצינו שזה יהיה לפני שההריון שלי יתחיל